

Verstrengelde vleugels

VERSTRENGELDE VLEUGELS

Deel 3 in de Vleugels Trilogie

VANESSA GERRITS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Verstrengelde vleugels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Gerrits

Omslagontwerp: Vanessa Gerrits
Illustratie: Vanessa Gerrits
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Eerste druk december 2019
ISBN 9789463989909
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan mijn Beschermengelen
A.C., G.B. en J.C.*

Proloog

VÉRÈNE

Vele jaren later...

‘Hier is je thee, vader,’ zei Vérène terwijl ze het kopje en schoteltje met een zacht gekletter op zijn armléuning zette. Meteen herleefden Docs ogen, alsof ze vlugzout onder zijn neus hield.

De damp van de lindethee deed zijn monocle beslaan. Zijn handen bibberden terwijl hij het kopje naar zijn lippen bracht.

Hij was al jaren niet meer in staat om operaties uit te voeren. Toch was de gepensioneerde kraaiëndokter nog steeds onmisbaar voor zijn dochter, Vérène.

Haar bleke haar was nu langer en onverzorgd. Als verpleegster en ‘dochter van’ had ze nog tijd gehad om met een keukenschaar en linaal haar kapsel in model te houden. Maar sinds ze de praktijk had overgenomen, hield ze zich niet langer bezig met ijdele kwesties.

Bovendien was langer haar makkelijker samen te binden wanneer ze over een Kraai gebogen stond om hem leerachtige drakenvleugels aan te hechten of een weerwolvenhart te implanteren. Haar korte, losse lokken hadden te vaak vol bloedspetters gezeten.

‘Bedankt, Vérène,’ kraakte de stem van haar vader.

Hij was nog slechts een schim van de man die hij ooit was geweest. Een intelligente, eerbare man, met veel liefde voor wetenschap en een onorthodoxe manier om die liefde tot uiting te brengen: door aan lager wal geraakte benedenbewoners – soms goede mensen zoals Maximus Sterling, maar soms ook slechte mensen zoals de Tribalkraaien van Rodrigo – te helpen om hun menselijkheid

achterwege te laten en in te ruilen voor iets anders. Iets méér.

Het leven van een Kraai.

Vé draaide zich om zodat haar vader niet hoefde te zien hoe ze haar noodzakelijke bloeddrantsoen toevoegde aan haar eigen kopje. Zonder zou ze haar werk niet kunnen uitoefenen, tenzij ze het niet erg vond zo nu en dan een Beschermengel over haar schouder te zien meekijken.

En dat vond ze dus wél erg. Dus dronk ze bloedthee om zichzelf het recht op een Beschermengel te ontnemen. Elke dag. Als ze ooit op de drempel van de dood stond, kon ze er alsnog mee stoppen. Toch?

Maar vandaag was niet die dag.

Het slappe aftreksel van lindebloesems was niet sterk genoeg om de geur en roestige kleur van het bovennatuurlijke bloed te verhullen toen ze drie eetlepels toevoegde aan de warme drank.

Het was toen dat ze het luik naar hun donkere praktijkruimte hoorde openvliegen en er iemand de trap naar beneden af kwam stampvoeten. Iemand die zeker geen afspraak had. Niet dat Kraaien en Kraaien-in-wording vaak afspraken maakten, maar toch: Vé schrok.

Ze had scherpe instincten ontwikkeld in haar jaren als Kraai-endokter, die prima bij haar gelaatstrekken pasten. En momenteel vertelden al die instincten haar dat een roofdier haar konijnenhol betrad.

‘Wie is...?’ vroeg haar vader met verstikte stem. Zijn geest was dan wel doffer geworden, maar Docs onderbuikgevoel liet hem nog steeds prima weten dat er iets mis was.

‘Shhh, papa. Blijf hier.’

Alsof hij ergens heen kon.

In één teug dronk Vé de thee leeg, hopend dat het mengsel van Engelen-, Kraaien-, Elfen- en Weerwolvenbloed haar de moed van alle ‘donors’ kon geven.

Gelukkig had Vé niet enkel goede instincten ontwikkeld, maar ook een fantastische pokerface. Er niet bang uitzien ging haar doorgaans prima af omdat ze niet bang was van haar patiënten. Ze hadden haar tenslotte nodig. Maar zelfs als haar dan weleens het angst-

zweet dreigde uit te breken, wist ze beter dan dat te laten merken.

Ze was dan misschien maar een hulpeloos konijntje, ja, maar ook konijnen hadden tanden en sterke achterpoten om aanvallers van zich af te schoppen. En hoewel ze nog nooit een konijn had gezien – de diertjes woonden wel op Hoog-Ardenes, maar niet op het stedelijke eiland Nieuw-Anvers – was Vèrène zich ervan bewust dat de bestjes wisten wanneer het tijd was om te vluchten... of wanneer ze gewoon héél stil moesten blijven zitten.

Dus toen ze de woonkamer verliet en de praktijkruimte betrad, riep ze niet ‘Wie is daar?’ met een damesachtig stemmetje, maar zei ze: ‘Jullie jongens hebben geen afspraak, denk ik.’

Het waren echter geen meerdere mannen die haar stonden op te wachten. Het was slechts één iemand. Hij stond met zijn gespierde rug naar haar toe gedraaid, alsof hij iets verborgen hield.

Dat verraste haar. Meestal kwamen ze met z’n tweeën.

Zijn eenzame aankomst betekende echter niet dat hij geen gevaar vormde. De jongeman die voor haar stond was breed en indrukwekkend. Hij had de bouw van een krijger.

Toch was hij maar een mens.

Dat kon maar één ding betekenen: hij was hier om er een te worden.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Vè met een stem die perfect bij haar pokerface paste.

Ze kruiste haar armen en was er zeker van dat hij niet kon zien hoe ze de stof van haar witte doktersjas samenbalde in haar vuist, tenzij hij ogen in zijn rug had. Aangezien hij nog geen Kraai was, leek haar dat onwaarschijnlijk.

‘Dat denk ik wel,’ zei de jongeman, en eindelijk draaide hij zich om.

In een andere wereld zou ze hem knap gevonden hebben. Hij had blondbruin haar dat cherubijns krulde tot op oorlengte en een war-rig, goudkleurig ringbaardje waar ongetwijfeld heel wat vrouwelij-ke benedenbewoners voor zouden smelten.

Zijn ogen waren honing en zij was de bij.

Maar naast een knap gezicht had de jongeman ook een bloedend hart in zijn handen. Nu pas merkte ze op hoehet overal druipend

karmijnrode vloeistof achterliet. Een alphaweervolgenhart. Het had al vaak genoeg aan Vé's handen gekleefd om het in één oogopslag te herkennen.

'Hiermee, dus. En dan heb ik ook nog deze,' zei hij. Hij maakte een achteloos hoofdknikje naar het stel vleugels dat een eindje bij hem vandaan lag.

Hoe goed ze ook kon acteren, toch haalde ze verschrikt adem via haar dunne lippen voor ze zichzelf kon tegenhouden. De zwart geworden veren waren besmeurd met glinsterend bloed.

'Ik moet zo snel mogelijk naar Crona de Bezweerster, dus ik hoop dat je tijd voor me hebt,' verzocht hij vriendelijk.

'Goed, laten we maar beginnen dan,' zei Vé. Haar handen trilden net zo erg als die van haar vader toen ze de vleugels, van een soort die Vérène al tientallen jaren niet meer gezien had in haar praktijk, op ijs legde.

Ze moest eerst haar handen ontsmetten.

Handschoenen aantrekken.

Het weerwolgenhart installeren, laten pompen.

Hem Kraai maken.

Een borstkasrits innaaien.

De deur naar haar vader subtiel dichttrekken, zodat hij misschien nog een beetje kon slapen en deze... man geen gevaar voor hem kon zijn.

Uit automatisme deed ze dit allemaal. Maar ze kon het nog steeds niet geloven.

Deze Krijger had Engelenvleugels gestolen.

Hoofdstuk 1

ANNA-LUCIA

‘Maximus Sterling,’ momperde ik. ‘Knoop die “nee” nu eens in je grote boze wolvenoren.’

Ik sloeg de donsdeken van me af. De warmte die we daaronder deelden verkoelde abrupt – alsof er wolken voor de zon schoven.

‘Oh hel, ze gebruikt mijn vollédige naam,’ zei Max, alsof hij in paniek was. Hij rolde zijn ogen naar het parelmoeren korfplafond. ‘Dan is het menens.’

We lagen op het tweepersoonsbed in de slaapkamer. Ónze slaapkamer, sinds Max aanvaard werd in de Engelengemeenschap – of in ieder geval zo aanvaard als een Kraai in een relatie met een Beschermengel kán zijn.

Maria-Clara grapte wel eens dat we hem geadopteerd hadden, zoals een verloren puppy die al je schoenen stukbijt, maar wel schattig is. Ver zat ze er niet naast.

‘Of moet ik Elias-Maximus zeggen? Hmmm?’ vroeg ik hem met opgetrokken wenkbrauwen.

Zijn volledige naam was menens, zijn Engelennaam was een aanfluiting.

Max draaide zich op zijn rug en knoopte zijn vingers samen achter zijn hoofd terwijl hij zijn angelicumzilveren vleugels geruisloos dichtvouwde onder zijn lichaam. Hij was het toonbeeld van nonchalance, terwijl ik me even gespannen voelden als een te strak aangedraaide veer in een klok.

‘Denk je niet dat het tijd is?’

Ik schonk hem een scherpe blik terwijl ik de luiken open zwaaide in een poging wat licht en lucht in de kamer te brengen.

‘Dat jij stopt met zagen? Ja, ik denk zelfs dat het hoog tijd is.’

Ik stapte het balkon op en keek naar beneden, naar de golven. Tegen beter weten in hoopte ik dat hij het onderwerp zou laten rusten. Maar hoelang kende ik hem nu al? Daarvoor hoefde ik geen rekensommetje te maken: het was vorige maand precies negentien jaar geleden dat Max mijn leven binnenviel in een wervelwind van zwarte veren en verboden liefde.

Negentien jaar.

Evenveel jaar geleden als het moment waarop de balkonomheining die hier vroeger stond geïnstalleerd werd ‘voor mijn eigen veiligheid’. Dat Max en ik hem weer hadden afgebroken, was ook alweer achttien jaar geleden. Maar de roestomrande gaten zaten nog steeds in de vloer als een herinnering aan mijn tijdelijke vleugelloosheid.

Volgens mij was dat het enige plekje in de hele Engelenkorf waar roest op zat.

‘Nou, als jij mijn volledige naam tegen me mag gebruiken, mag ik dat ook: Anna-Lucia Elizabeth van Antonië, heb je er op z’n minst nog over nagedacht?’

Met het verlangen in zijn stem trok Max mijn aandacht weg van het immer veranderende wolkencanvas. Ik draaide me weer om. Het was na al die jaren nog net zo moeilijk om hem iets te weigeren wanneer hij in bed lag en me aankeek op die manier.

‘Max...’

Hij steunde afwachtend op zijn elleboog, die wegzonk in het hoofdkussen. Het witte beddengoed vormde een sterk contrast met zijn donkere haar. Max was nu misschien wel een officieel lid van J.J.’s Nachtelijke EngelenWacht – inclusief wit uniform – maar zijn weerwolfwilde lokken waren nog even ongetemd als op die regenachtige dag waarop we voor het eerst in elkaars ogen keken.

Nee, herhaalde ik mijn antwoord in gedachten. Met herwonnen volharding ging ik verder: ‘Er is niets veranderd sinds de vorige keer dat we het hierover hadden.’

Hij trok een harige wenkbrauw op.

‘Jawel hoor, dat de Korfkeuken geen geflambeerde papayasorbet met marshmallowsaus meer serveert, bijvoorbeeld. En misschien... je mening?’

Zijn ogen werden als vlammeende pijlen op mijn hart gericht. Recht in de roos, zoals altijd.

Ik keek weg en beet op mijn lip. Ik háátte het wanneer hij smeekte, nog erger dan wanneer hij me probeerde te overtuigen met zijn “rationele argumenten”.

Zoals het feit dat hij me zou kunnen beschermen tegen al het slechte in de wereld. Hij was toch een N.E.W.-patrouilleur, of niet soms? Hij had toch een zwaard, of niet soms?

Maar gewapend of ongewapend, onze wereld balanceerde meer dan ooit op de rand van een mes. Sinds de Tribalkraaien Nieuw-Anvers volledig van de gewone Kraaien hadden overgenomen, broeide er iets wat de bovenwereld net zo hard zou treffen als de benedenwereld. Dat werd ons pijnlijk duidelijk toen Magda-Lena een tijdje geleden spoorloos verdween.

Lukas’ Beschermengel was nu al wekenlang telepathisch onbereikbaar. En gelijktijdig met haar radiostilte, kwamen er steeds meer geruchten dat Rodrigo een leger aan het vormen was...

Niemand verdiende het om zomaar in het niets op te gaan.

En Nieuw-Anvers verdiende het niet om in de greep van die sekte te moeten leven.

En geen enkel kind verdiende het om...

‘Gaat dit nog steeds over Magda-Lena?’ onderbrak Max mijn gedachten.

Ik knikte nee maar zei ‘ja’.

‘Ik heb het haar altijd kwalijk genomen,’ mijmerde ik. ‘Voor mij was ze zo lang alleen maar de persoon die Lukas van me had afgepakt. Maar het was de Raad van Zeven die besloot dat ik niet langer als zijn vervangengel mocht optreden. Dat ik zijn etherische zorg verloor was mijn eigen schuld. Max... Als ik Cathyrins zoontje al niet kon beschermen, hoe kan ik dat dan voor mijn eigen kind doen?’

‘Is dat wat je echt denkt, wat je voelt? Lucy, ik ben er zo zeker van dat je de beste moeder ooit zou zijn dat ik nu al zo’n mok voor je besteld heb uit de Korfcatalogus. *Beste Mama Ter Wereld.*’

‘Max, ik neem dit serieus.’

Ik schonk hem een strenge blik, maar hij kon precies zien wanneer ik het echt meende en wanneer niet. Hemel weet dat we in al die mooie jaren samen ook meer dan genoeg onenigheden gehad hadden die hij nu als vergelijkingsmateriaal kon gebruiken.

Toch vond ik dat ik nu streng moest zijn. Voet bij stuk houden.

‘Cathryn is vermist, de Tribals voeren iets in hun schild en een kind is nu gewoon niet aan de orde,’ verkondigde ik resoluut. ‘Punt uit.’

‘Oké, oké. Niet boos zijn.’

Ik was niet boos, alleen... Mijn vechtlust verliet me in een zucht, maar ik vermande mezelf snel en trok aan Max’ oor om mezelf af te leiden van m’n gevoelens.

‘Nee is nee – knoop het in je oren, Kraaijongen.’

Hij trok me naar zich toe in een omhelzing en keek me aan alsof hij het later nog wel een keer zou proberen.

Koppige Kraai.

Hoelang hield ik dit nog vol? Hoelang zouden mijn instincten en gezond verstand nog kunnen vechten tegen Max’ puppyoogjes – om nog maar te zwijgen over mijn eigen toekomstdroom?

Het radeloze gevoel leek uit mijn aureool te lekken als een dof, grijs schijnsel.

Maar ik kon hem niet geven wat hij het allerliefste wilde. *Niet nu, niet hier.*

Max was dan wel een Alpha, met het hart en de macht van een roedelleider, maar hierover had ik nog steeds het laatste woord. Met een brok in mijn keel schoof ik een stukje weg van de weerwolf-warme arm die hij verlangend om mijn buik had geslagen. Soms betrapte ik hem erop naar mijn onderlichaam te staren alsof hij daar, door het alleen maar hard genoeg te willen, zijn wens tot leven zou kunnen wekken.

‘Het zou een meisje zijn, denk ik,’ verkondigde hij ondanks zijn onuitgesproken belofte om het onderwerp te laten rusten.

Ik hield een tweede zucht binnen en wendde me van hem af. *Stop, stop, stop. Ik hou van je van hier tot aan de maan en terug, maar stop. Alsjeblieft.*

‘Een meisje, met jouw bruine krulletjes en mijn groene ogen.’

‘En één zwarte en één witte vleugel, zeker?’ speelde ik het spelletje mee terwijl mijn hart brak.

Ik greep mijn gouden zakhorloge vast. Het zachte tikken ervan was als een hartslag door het metaal heen en een pijnlijke seconde lang was het net de hartslag van ons fictieve kind.

‘Tweekleurige vleugels lijken me medisch onmogelijk,’ zei hij met een schouderophaling. ‘Maar geef toe: het zou er wel stoer uitzien.’

Zijn ogen fonkelden, maar het verdreef de wolken niet.

‘Niet stoer genoeg om in deze wereld te overleven...’ mompelde ik binnensmonds.

Hij hoorde het prima, dat wist ik wel. Max had dan misschien geen gevoelige elfenoren of aureool waarmee hij telepathische boodschappen kon ontvangen en versturen, maar doof was-‘ie allesbehalve.

Nou ja, selectief doof soms, dat wel. Maar dat lag aan zijn geslacht en niet aan zijn bovennatuurlijke ras.

Op dat moment hoorde ik Max opstaan. In een oogwenk stond hij achter me op het balkon met zijn handen op mijn heupen en zijn mond vlak bij mijn oor. ‘Ze... of hij zou veilig zijn in de Korf. Bij jou.’

Ik draaide me razendsnel om in zijn greep.

‘Veilig? Net zoals Magda-Lena dacht dat ze veilig was? En dan nog: moet ik me hier al die tijd maar gewoon verstoppen, terwijl jij en J.J. Nieuw-Anvers beschermen tegen de Tribals?’

Ik had er niet op in willen gaan, maar het leek erop dat we deze discussie hier en nu zouden voeren. Opnieuw.

Ik staaarde hem onvermurwbaar aan.

‘Ik ben geen Korfengel die je hoog in haar ivoren toren kan opsluiten, Max, dat wéét je. Dat werkte de eerste keer niet en dat werkt nu evenmin. Als de Tribalkraaien die jou al bijna twintig jaar in hun vizier hebben iets in hun schild voeren, wil ik aan je zijde staan. Dan wil ik jou en de Korf en alle benedenbewoners beschermen. Niet... Niet thuis zitten met een hulpeloos kind op mijn schoot dat zou opgroeien in wat misschien wel ontaardt in een oorlogsgebied!’

Ik was zo opgejut dat ik moeilijk uit mijn woorden kwam.

Max liet me uitrazen. Hij weigerde me los te laten en keek me ernstig aan met zijn buitenaards groene ogen, vonkend als wildvuur.

‘Ik ga al een paar eeuwen mee en er is altijd wel wat in de wereld. Dat is geen reden om het leven op pauze te zetten en te wachten tot het beter wordt. Het wordt niet noodzakelijk beter. Soms wordt het alleen maar anders. Soms is dat genoeg.’

‘Soms ook niet.’

‘Soms ook niet,’ herhaalde hij mijn woorden, alleen verving hij de somberheid in mijn woorden door zijn oeverloze opgewektheid. Hij streek een krullende lok uit mijn ogen..

‘Ik heb hier geen goed gevoel over, Max,’ kreunde ik, wanhopig om hem te proberen uit te leggen hoe mijn Engelenintuïtie rood alarm gaf.

‘Met je zorgen bewijs je alleen maar hoe sterk je moederinstinct is,’ zei Max op een intieme fluisterton. ‘Zelfs als je geen Beschermengel was, zou dat nog zo zijn. Ik kén je, Lucy. Ik weet dat je jezelf dit ontzegt uit een misplaatst verantwoordelijkheidsgevoel...’

‘Het is niet misplaatst,’ onderbrak ik hem zachtjes, maar ik voelde mezelf weer smelten. Dat moest ik afkappen, en wel nu meteen. ‘Later,’ zei ik, een snelle zoen op zijn wang drukkend.

Hij knikte.

‘Ik zal er klaar voor zijn.’

Hij liet me niet los terwijl hij dat zei en bleef me intens aanstaren. Ik bezweek.

Met verzoende meningen, tenminste, voorlopig dan, kropen we weer samen onder de lakens. Ik scheurde zijn witte hemd los met een geofende ruk en de knoopjes vielen om ons heen neer als schelpjes op het strand.

Het deed me denken aan die ene nacht op Hoog-Ardenes, toen we de liefde bedreven onder de naakte sterrenhemel. Ik zocht gretig naar zijn mond, bedwelmd door de muskusachtige geur die van zijn lijf rolde en de herinnering aan toen.

Tienduizend douches in de Korf, maar nog steeds rook Max gewoon als Max.

Een telepathisch telefoontje doorbrak de betovering bijna, maar

ik slaagde erin het te negeren. Tot het aureoolgerinkel overging in een urgent gebonk op de deur. Onze hoofden draaiden zich naar het geluid, snel beoordelend wie van ons in de minst beschamende staat van ontkleding was om de bezoeker weg te sturen.

‘Ik ga wel,’ hijgde Max.

Ik stemde ademloos in en bedekte me met de zijdeachtige lakens, terwijl hij zijn hemd probeerde dicht te knopen en ontdekte dat er geen knoopjes meer aan hingen. Met een wolfachtige expressie liet hij het openhangen, zelfs al was de rits die zijn gebronsde borstkas in tweeën spleet daardoor ontbloot.

Iedereen in de Korf wist wat hij was – hij hoefde zich niet te verbergen. Ooit was hij hier niet meer dan een schim geweest dankzij het hologramtoestelletje van Doc dat hem letterlijk onzichtbaar maakte. Nu was hij een getemde wolf in het kippenhok.

‘Wie is het?’ vroeg Max terwijl hij de deur van het slot draaide, zijn vleugels uitgekapt om de bezoeker het zicht op de rest van de kamer – op mij – te ontnemen.

‘Joachim-Jeremiah. Doe open. Nú.’

J.J., natuurlijk. Wie anders had altijd de perfecte timing om onze vrijpartijen te onderbreken? Blozend rolde ik weg van de deur.

Hoeveel jaren er ook verstreken, het bleef ongemakkelijk wanneer je ex-verloofde en je minnaar oog in oog met elkaar stonden.

‘Max, jullie worden met onmiddellijke urgentie verzocht met mij mee te komen.’ Zonder nog maar een blik naar binnen te werpen, riep J.J. met zijn air van aangeboren autoriteit: ‘Lucy, kleed je aan. En snel.’

Hoofdstuk 2

M_{AX}

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Lucy met het laken voor zich op een manier die helaas nog te veel lustopwekkende stukjes huid liet zien. Ik had de deur gesloten zodat we wat privacy hadden om ons te fatsoeneren en wierp Lucy d’r jurk toe.

‘Geen idee, maar ik heb zo’n vermoeden dat iets waar ze ons allebei voor nodig hebben onmogelijk goed nieuws kan zijn.’

Lucy trok de jurk aan en liet haar voeten in een paar witte ballerina’s glijden.

‘De Tribals?’ gokte ze.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat kan.’

Ik sprong in m’n broek en griste een vers hemd uit de kast, dat ik onderweg haastig dichtknoopte. Met Lucy’s hand in de mijne volgden we J.J. door de spiraalgangen. Zijn militaire tred was gehaast maar afgemeten, totdat hij zijn vleugels uitklapte en van een precies gekozen punt naar beneden dook.

We volgden zijn voorbeeld. Twee paar zilveren vleugels en één paar witte daalden af naar de benedenverdieping van de Korf, waar zich onder andere de praktijkruimte van dokter David-Jonas bevond.

Hel, dat kon geen toeval zijn.

Lucy kneep hard in mijn hand. Ze was duidelijk tot dezelfde conclusie gekomen.

Ik ging een mentale checklist af van iedereen die we kenden in de Korf. Bij elke naam vloekte ik een schietgebedje in de hoop dat het niet voor hén was dat we hier waren. Maria-Clara, Laure-Anne...

mijn patrouillevrienden Sam-Michaël, Thomas-Hector, Willem-Johannes... We stapten de ziekenboeg binnen en het duurde een paar seconden voor we met onze eigen ogen bevestigd hadden dat het geen van onze vrienden of kennissen was.

Een anonieme Beschermengel, een jongeman met kort hazelnootbruin haar en heel veel sproeten, lag op de brancard te kermen van de pijn.

‘Mijn vleugels, mijn vleugels,’ jammerde hij. Lucy liet mijn hand los en haastte zich naar zijn bedrand.

‘Wat is je naam?’ vroeg ze meelevend.

‘Zachariah-James,’ antwoordde dokter David-Jonas in diens plaats, toen het slachtoffer niet veel meer deed dan huilen bij de aanblik van het meisje wier vleugels nooit waren teruggegroeid.

Wij kenden hem dan wel niet, maar iedereen kende ons: de zilvergevleugelden. De Engel en de Kraai. We waren een legende voor veel van de jongere Engelen, waarschijnlijk ook voor Zachariah-James.

‘Mag ik je Zach noemen?’ vroeg Lucy.

De jongeman knikte. Door zijn gepijnigde blik gingen de haartjes in mijn nek rechtop staan – een dierlijk instinct. Dood. Mijn scherpe weerwolvenreukzin kon de dood ruiken, maar met mijn menselijke ogen zag ik het net zo duidelijk.

Het had niet veel gescheeld of Zachariah-James was niet meer in staat geweest om hier als een speenvarken te schreeuwen van de pijn.

Hel, zijn vleugels leken wel met een bot hakmes afgesneden. De barbaarse wonden bloedden harder dan de dokter het kon stelpen. Ik wendde mijn blik af van de herinneringen die het beeld opriep en onderdrukte de neiging om de kamer en de Korf te verlaten en gewoon een eindje te gaan vliegen.

Maar ik hoorde hier, aan Lucy’s zijde. Bovendien hadden ze niet voor niets om mijn aanwezigheid gevraagd. Oké, ik woonde in de Korf en werkte zij aan zij met de N.E.W.-patrouilles, maar de meeste Engelen waren me nog steeds liever kwijt dan rijk.

Dokter David-Jonas was daar nooit een van geweest, maar die arme rakker van een Zachariah-James had vast liever ander bezoek

aan zijn ziekbed gehad dan van de Kraai die zijn volk onbegrijpelijk maar waar te vriend hield.

‘Als huisdier hield’, zo had Raffyr het verwoord toen hij alle banden met me doorsneed. Zou hij er iets mee te maken kunnen hebben?

Ik duwde de gedachte weg en richtte mijn blik weer op Lucy en Zach. Ze hield zijn hand vast en sprak op gedempte toon, waardoor ik in een oogopslag kon zien hoe dit voorval in maar een paar minuten tijd een band tussen hen gesmeed had.

Ze deelden iets verschrikkelijks. Medeleven vloeide naadloos over in affectie bij een Beschermengel. Maar ik voelde geen greintje jaloezie toen ik zag dat ze hem over zijn bruine haar aaide. Lucy zorgde voor de jongen zoals ze dat voor een kind zou doen, voor een Bestemming.

‘Ik weet wat je meegemaakt hebt. Je bent veilig nu. Je vleugels groeien terug, je vleugels groeien terug. Alles komt goed.’

Die vier zinnnetjes herhaalde ze steeds weer. Intussen draaiden de radertjes in mijn hersenen als klokwerk in elkaar terwijl ik de situatie analyseerde. Vóór Lucy was het een vijftiental jaar geleden geweest dat er een vleugeldiefstal had plaatsgevonden – waar ik nota bene zelf verantwoordelijk voor was geweest.

Na Lucy was er negentien jaar lang geen enkele Engel meer beroofd van zijn of haar vleugels. Daar was nu blijkbaar verandering in gekomen.

Waren Engelenvleugels opnieuw in de mode? Een retrohype onder de jonge garde Kraaien? Ik hoopte maar van niet, want dan zou arme Zach hier niet de enige zijn die meer dood dan levend van de Nieuw-Anverse straten werd geplukt.

J.J. stapte opeens naar voren van waar hij tegen de muur geplukt stond, zo stijf als een strijkplank, en legde zijn hand op Lucy’s bovenarm. ‘Ik moet hem even ondervragen, Anna-Lucia. Wie weet, als we snel zijn...’

‘Moet dat nu?’ onderbrak Lucy hem bits. Ik onderdrukte een zeer ongepaste halvemaansgrijns: haar Kraaienkant kwam weer boven. ‘Wie weet kunnen we voorkomen dat er nog meer slachtoffers vallen.’

J.J. keek me vluchtig aan maar praatte alleen tegen Lucy: ‘Jouw

aanval mag dan wel een losstaand geval geweest zijn, maar we kunnen geen risico's nemen met de levens en vleugels van onze Korfgenoten.'

Ik zag dat dit drama ook voor de Engelenman onaangename herinneringen opriep. Herinneringen waarin ik de boeman speelde.

Oh hel, en de dag was nog wel zo goed begonnen...

Lucy knikte, maar zodra ze Zachs hand wilde loslaten, schreeuwde die het weer uit. Uiteindelijk ging J.J. maar gewoon aan de andere kant staan en vervolgde zijn ondervraging. 'Kun je de fysieke verschijning van je aanvaller of aanvallers beschrijven?'

'D-donker... Nee... Ik...'

Zachariah-James keek paniekerig omhoog naar Lucy, alsof ze het enige lichtpuntje in zijn bestaan was. Ik begreep maar al te goed hoe dat voelde.

Ze suste hem en streekte over zijn hand terwijl ik de ondervragingen even van J.J. overnam op een iets eenvoudiger, maar hopelijk doeltreffender, niveau. 'Met hoeveel waren ze?'

'A-alleen.'

Ik kon het niet helpen een zegevierende blik achterom naar J.J. te werpen omdat ik een antwoord uit hem gekregen had, al wist ik dat het niet het juiste moment was om onze eeuwige rivaliteit naar voren te laten komen.

Toch gaf zijn antwoord me vooral een vreemd gevoel: een aanval door een Kraai, alléén? Dat was erg ongewoon – althans toen ik nog in de Kraaienwereld verbleef. Kraaien werkten doorgaans samen met een copiloot, zoals Raffyr en ik. Je moest behoorlijk sterk zijn om in je eentje een vleugeldiefstal uit te voeren.

Lekker verontrustend.

Als er twee Kraaien waren geweest, had ik hem gevraagd of ze elkaar misschien bij de naam genoemd hadden tijdens het proces. Misschien herkende ik de namen dan en konden we op jacht met de N.E.W. Maar nu kon ik geen enkele vraag meer bedenken.

Oké, een eenzame wolf dus, die Kraai. Dan was dit hopelijk toch een losstaand geval.

'Zachariah-James' wonden moeten nu echt ontsmet en gehecht worden,' onderbrak de dokter mijn gedachten.

Lucy onderdrukte een rilling, alsof ze het zich nog levendig herinnerde, maar knikte krachtig. Ditmaal protesteerde Zach niet toen ze losliet. De dokter had hem volgens mij iets verdovends toegediend.

‘Kom, Lucy. Laten we gaan.’

Ik had geen flauw benul wat ik kon zeggen om de stilte na het gekerm van de ontvleugelde Zach op te vullen.

Gelukkig sprak Lucy als eerste. ‘Er staat hem een zwaar jaar te wachten...’ zei ze toen we ons met z’n tweetjes afzonderden in de gang.

Haar armen en vleugels waren lichtjes om haar heen geslagen, alsof ze het koud had. Ik kon het geen seconde langer verdragen en nam haar in mijn armen. Ze was een bibberend hoopje Engel van top tot teen. Strelend over haar krullen moest ik nu doen wat zij voor Zach had gedaan: de nachtmerries wegfluisteren.

We wisten alleen niet dat de nachtmerrie net pas was begonnen.

Hoofdstuk 3

M_{AX}

‘Niet zo snel, we zijn nog niet klaar met jullie.’

Sam-Michaël zat ons op de hielen toen we net op het punt stonden weer naar boven te vliegen in de spil van de Korf.

‘Ho. Kalm, man.’ Ik hield een hand op ter hoogte van zijn in glimmend angelicumzilver gehulde borstkas. Een harnas. Een wapenuitrusting. De Engelen lieten er deze keer geen gras over groeien.

Sam-Michaël wierp me een vernietigende frons toe. Hij had al jaren een bloedhekel aan Lucy nadat hij haar leven had gered en daardoor een schorsing had opgelopen. En hij had zelfs een nog grotere hekel aan mij.

Nou ja, mij een biet. Zolang hij maar niet onbeleefd deed tegen Lucy, zoals hij nu deed, door ontegelijk dichtbij te komen wanneer alles aan haar uitstraalde dat ze ruimte nodig had.

‘Wat moet je van ons?’ vroeg ik, terwijl ik een arm om haar schouder sloeg, hopend dat mijn bovennatuurlijke warmte de kilte uit haar botten kon verdrijven.

Sam-Michaël staarde me staalhard aan. Hij had nog steeds kortgeschoren, donker haar dat de hoekigheid van zijn strenge gezicht leek te accentueren, precies zoals de eerste keer dat ik hem zag.

Zijn humeur was al even onveranderlijk als zijn uiterlijk. Ik ga niet zeggen dat het een eitje was geweest om het vertrouwen van de andere Engelen te winnen, maar deze nukkige Beschermengel was een té harde noot om te kraken. Zelfs voor iemand zo charmant als mezelf. Zijn goedkeuring zou ik nooit hebben, hoe vlekkeloos wit

ik me ook kleedde en hoeveel vrijwillige patrouilles voor de Nachtelijke EngelenWacht ik ook op me nam.

‘We hebben Elias-Maximus nodig in de kazerne.’

Ik huiverde toen hij me bij mijn Engelennaam noemde. De Raad van Zeven had erop gestaan dat ik voor officieel gebruik een dubbele naam aannam toen ik me officieel bij de Engelengemeenschap voegde. Anders sloegen hun bureaucratische tovertypmachines ongetwijfeld op tilt. Daarom was ik het afgelopen anderhalve decennium dus door het leven gegaan als Elias-Maximus Sterling. Al noemde niemand me echt zo, buiten Engelen die ik niet goed kende. En Sam-Michaël, gewoon omdat hij wist dat ik er een hekel aan had. Zelfs J.J. was ondanks zijn gesteldheid op etiquette zo beschaafd om me Max te noemen.

Maar oh nee, niet deze gast.

‘Ik heb geen dienst,’ verzuchtte ik geïrriteerd. ‘En zelfs als ik wél op het rooster stond, zou ik Lucy graag eerst naar haar kamer brengen. Je bent ongetwijfeld op de hoogte van wat er aan de hand is in de ziekenboeg, Sámmy, en je snapt met jouw oeverloze mededogen ook wel dat dat behoorlijk zwaar is voor mijn vriendin.’

Vurige haat blonk in zijn ogen toen ik hem ‘Sammy’ noemde. *Kraaienkoekje van eigen deeg, kerel*. Ik kreeg echter maar weinig tijd om me zelfvoldaan te voelen.

‘Dat is waar ook; jullie twee tortelduifjes hebben elkaar zo leren kennen, is het niet?’ Met vernauwde ogen wierp hij een neerbuigende blik op Lucy. ‘Hoe romantisch.’

Ondanks haar eerdere aangeslagenheid kwam Lucy in amper een seconde tussenbeide – en dat was nodig ook. Hel, die diklippige kwal van een Sam-Michaël moest echt eens wat goede manieren bijgebracht worden. Bij voorkeur door mijn vuist.

‘Oké, jongens, ik voel me momenteel net een dweil en we hebben met z’n allen genoeg kopzorgen met die aanval. Dus berg jullie testosteron op voor in de kazerne, want ik heb hier geen zin in.’

Ze legde één hand op mijn borstkas en met haar elleboog hield ze Sam-Michaël op afstand. Ze deed me denken aan Diana, godin van de jacht, door de manier waarop haar witte jurk om haar heen bewoog en de strijd lust in haar bruine ogen blonk.

Diana, bedacht ik in een moment van vertederende duidelijkheid. Dat was een naam die ik moest onthouden, voor ons dochtertje.

Ooit. Later.

Ik kalmeerde sneller dan Sam-Michaël, de droom van een dochter koesterend totdat de woede wegebde.

‘Waarom heb je ons nog nodig?’

‘Strategie-overleg,’ briede de kwal. ‘Geloof me, het is mij eveneens onduidelijk waarom ze jónú daarvoor nodig hebben, maar ik ben opgeroepen om de Kraai te komen halen. Dus dat doe ik.’

‘Onduidelijk,’ mompelde ik hem na zodat alleen Lucy het kon horen. ‘Dadelijk zie je onduidelijk door een blauw oog.’

Lucy rolde alleen maar met haar ogen. ‘Ga nou maar,’ beval ze.

Ik wist beter dan te vragen of ze het zeker wist en of ze echt geen hulp nodig had om boven te komen. Mijn jachtgodin was sterker dan alle N.E.W.-patrouilleurs samen. Ik gaf haar een knuffel en vouwde mijn zilveren vleugels dicht om ons heen zodat Sam-Michaël ons afscheid niet kon zien.

Toen fluisterde ik in haar oor: ‘Diana.’

In de schaduw van onze vleugelcocon straalde haar Engelenhuid alsof er door elke porie een sterretje scheen.

‘Wie is dat?’ fluisterde ze, de emotionele vermoeidheid van zich wegduwend. ‘Je minnares of zo? Zitten de verliefde puber-Engeltjes weer achter je aan, verboden vrucht die je bent?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘De andere helpt van de naam mag jij kiezen,’ zei ik alleen maar, terwijl ik een kus op haar haren drukte. Toen begreep ze het.

De kazerne in de top van de Engelenkorf bruiste van de bedrijvigheid. Flora-Lissa, de naaister die alle kleding voor de Engelen ontwierp in haar atelier vol Huisengelenhulpjes, huppelde me meteen tegemoet.

‘Kom hier, kanjer,’ zei ze terwijl ze me met haar meetlint ving alsof het een lasso was.

Hel nog aan toe, nu dit weer. De douches en maaltijden in de Korf waren het opgeven van mijn ruige Kraaienbestaan waard, maar mijn witte kledingkast die uitpilde van de ‘cadeautjes’ van deze vrouw

was een nachtmerrie van een geheel andere orde.

Ze had al een oogje op me sinds de eerste keer dat ik in mijn ondergoed – tja – voor haar had gestaan om mijn eerste Engelenkleding op maat te laten maken. Nog harder dan door het gebruik van de naam Elias-Maximus moest ik huiveren als ik dacht aan die keer dat ze me met dat meetlint van haar een zweepslag op mijn kont gegeven had.

Lucy had zich kapot gelachen, maar ik had sindsdien mijn best gedaan Flora-Lissa te ontlopen. Dat mens had ook altijd de neiging mijn hemden een maat te klein te maken, waardoor ik maar al te vaak een knoopje extra moest laten openstaan.

J.J. had me er als patrouilleleider een keer op aangesproken dat ik me wel conform de normen moest kleden, Kraai of niet, maar toen ik hem had laten zien dat de bovenste knoopjes gewoonweg onmogelijk dicht te knopen waren en dat Flora-Lissa achter het grote “Wij willen Max’ borstspieren zien”-complot zat, had hij het onderwerp met een verdacht geamuseerde blik laten vallen.

Je wist het misschien nog niet, maar Engelen zijn grotere deugnieten dan ik ooit had durven denken.

‘Waarom, eh, hallo Flora-Li...’

‘Je draagt mijn cadeautje, zie ik,’ onderbrak de oudere Engelenvrouw me, terwijl ze met een wulpse blik in haar ogen over mijn kraag streelde. Nou ja, als een van die hemden toevallig als eerste in de kast hing toen ik die er net uit graaide...

‘Eh, ja hoor, tuurlijk, maar eh, waarom ben je hier in de kazerne? Is het alweer tijd voor een nieuwe patrouille-outfit?’

Niemand legde mijn tong zo in de knoop als Flora-Lissa. De aandacht van de hormonale Engelenmeisjes die nog niet oud genoeg waren om Bestemmingen te hebben, kon ik makkelijk genoeg van me af borstelen. Het waren kinderen die niet beter wisten. Maar het nooit wankele zelfvertrouwen van de naaister deed me altijd een klein beetje ineenkrimpen.

Ze negeerde mijn vraag en begon hardop te fantaseren, haar stem een hese zucht. ‘Ik zie je al helemaal voor me in een cape... Een witte cape van velours en satijn en...’

‘Flora-Lissa.’

Ik greep haar bovenarmen vast en staaarde haar aan in de hoop dat ze dan helverdomd een seconde of twee zou opletten. Als ik de magnetische kracht van mijn “prachtige smaragdgroene ogen” daarvoor moest misbruiken, dan was dat maar zo.

‘Wat is er aan de hand? Waarom zou ik een cape nodig hebben?’

Superheldenverkleedfeestje? Vast niet.

‘Oh, hebben ze je dat niet verteld, kanjer?’ Ze keek me verbaasd aan. ‘Je wordt gepromoveerd tot afgezant!’

Hoofdstuk 4

ANNA-LUCIA

Huilen onder de douche, wat een cliché.

Maar Zachariah-James zo toegetakeld zien liggen in de ziekenboeg had nare herinneringen naar boven gebracht. Die gevoelens moesten er even uit. Even maar, en dan zou ik weer mezelf zijn – niet de Lucy van toen, maar de Lucy van nu.

Ik herpakte me tijdens het afdrogen en keek in de spiegel naar mijn vleugels. De zachte, grijsachtige veren glansden in het badkamerlicht.

Met mij was alles goedgekomen, en tenzij Zachariah-James net als ik brute pech had, zou het met hem ook goedgekomen.

Binnen een jaar.

Dat vertaalde zich naar driehonderdvijfenzestig dagen ‘niet goed’.

Het was sinds mijn aanval alweer zo lang geleden dat we ten prooi gevallen waren aan de vleugelhebzucht en brute onmenselijkheid van de Kraaien dat ik bijna vergeten was hoe het telkens weer een schokgolf door de Engelengemeenschap teweegbracht. En erger nog was het gevoel dat me nog steeds in z’n greep hield: dat we op de vooravond leefden van een grotere strijd.

De N.E.W.-patrouilleurs hadden me eerder niet al te serieus genomen, maar afgaand op Sam-Michaël in zijn angelicumzilveren wapenuitrusting deden ze dat nu wel. Gelukkig maar, want voor mij was het kristalhelder: iemand had het op de Beschermengelen gemunt en was niet bang om daarbij zijn handen vuil te maken.

Of háár handen.

Hoewel ik de afgelopen jaren een gespannen wapenstilstand met Harmen Belle Verona onderhield, wist ik dat vrouwelijke Kraaien allesbehalve onderschat moesten worden. Ze konden zo mogelijk zelfs nog wraaklustiger en verdorvener zijn dan hun mannelijke te-genhangers, wiens wreedheid meestal recht voor de raap was.

Een vrouw...

Zou ik de N.E.W.-patrouille, of toch op z'n minst Max, laten weten dat ze dat spoor niet moesten uitsluiten? Of zocht ik het te ver en waren Rodrigo, Raffyr en de andere Tribalkraaien het gewoon weer bont aan het maken? Ze zochten permanent manieren om Nieuw-Anvers uit balans te brengen, maar tot dusver hadden ze vooral hun legertje uitgebreid en benedenbewoners geterroriseerd. Van ons waren ze afgebleven.

Was die wankele “vrede” nu voorbij?

Het duizelde me van alle mogelijke dreigingen die onze kant op kwamen. Dat Max überhaupt nog durfde te overwegen een kind op deze wereld te zetten, onschuldig en weerloos...

Een telepathische boodschap van Dokter David-Jonas doorbrak mijn gedachten terwijl ik mijn wilde krullen probeerde te temmen met een haarborstel.

‘Anna-Lucia, meisje, Zachariah-James vraagt naar je. Hij zegt dat hij zich iets herinnert, maar hij wil het niet aan de patrouilleurs vertellen. Hij wil alleen jou.’

De borstel bleef halverwege mijn haar steken terwijl ik stopte met kammen. Ik rukte ’m eruit en vertrok, mijn vleugels uitklappend en naar beneden zeilend in één vloeiende beweging. Met een sterke klapwiekbeweging kwam ik verticaal tot stilstand op de bodem van de Korf.

De deur naar de praktijkruimte van Dokter David-Jonas werd voor me geopend. ‘Kom binnen, meisje, snel.’

Er stond een patrouilleur gestationeerd naast de deur, maar die liet me verder lopen. Bij mijn deur had nooit een patrouilleur gestaan toen ik pas aangevallen was... Ze waren echt op hun hoede.

Maar waarom zou Zach beschermd moeten worden binnen de muren van de Korf? Mijn bloed verkilde toen een ongewilde ingevang de duisternis waarin ik tastte verlichtte als een vallende ster:

Max.

Vertrouwden ze hem niet? Dachten ze misschien dat hij andere Kraaien zou kunnen binnenlaten? Was dat waarom Sam-Michaël hem net naar de kazerne had meegesleept terwijl hij geen shift op de planning had staan?

Het liefst wilde ik meteen naar de top van de Korf vliegen om me ervan te vergewissen dat ik het bij het verkeerde eind had. Maar Zachariah-James zag me binnenkomen en zijn blik hield me hier. Ik proefde zijn wanhoop haast in de lucht, tezamen met de geur van ontsmettingsmiddelen en metaalachtig bloed.

‘Lucy!’

‘Ik ben hier, Zach.’

Opnieuw pakte ik zijn hand vast. Dokter David verdween in de kleine labruimte achterin. Toen hij nog even naar me omkeek alvorens de witte deur te sluiten, knikte ik hem mijn dankbaarheid toe. We hadden al veel meegemaakt, de dokter en ik. Hoeveel meer zouden we nog meemaken?

‘De dokter zei dat je me iets wilde vertellen – dat je je iets herinnerde?’

Zach knikte, zijn blik treurig maar vastbesloten. De sproeten op zijn gezicht staken donker af tegen zijn bleke gelaat. Hij opende zijn mond, maar er kwam geen geluid uit.

Toen vond hij zijn stem terug. ‘Hij zei... De Kraai zei...’

Ik kneep wat harder in zijn hand, begrijpend hoe moeilijk dit was. Engelen – vooral jonge en idealistische Beschermengelen zoals Zach – waren pure wezens. Dat maakte hen oneindig veel zwakker.

Soms hardde de jaren hen, zoals bij Sam-Michaël ongetwijfeld ergens gaandeweg was gebeurd. Soms was het een gebeurtenis zoals een vleugeldiefstal, of de oneerlijke dood van een Bestemming, zoals bij mij en Zachariah-James.

Ik had voor mijn ogen zien gebeuren hoe sommige Engelen, geboren met harten van glas, gesmeed werden tot creaturen van Angélicsch zilver – het krachtigste metaal ter wereld.

‘Hij zei dat ik een hypocriet schepsel was, toen hij mijn aureool brak zodat ik niet om hulp kon roepen. En toen sneed hij en... en zei hij dat we hem dit verschuldigd waren, om het verleden goed te

maken. Hij zei...'

Zach kneep heel erg hard in mijn hand, maar ik verbeet de pijn samen met hem en wachtte tot de woorden kwamen.

'Hij zei dat hij hoopte dat ik niet zo hard zou schreeuwen als de vorige Engel.'

Mijn brein voelde verdoofd.

De vorige Engel...

Zach sprak voor ik mijn geestekracht had hervonden. 'D-denk je dat hij jou bedoelde?'

'Mij...' mijmerde ik.

Ik staaarde in het niets voor me uit. Als de Kraai die Zach van zijn vleugels had beroofd het inderdaad over mij had, sloot dat heel wat potentiële daders uit. Maar twee personen in heel Nieuw-Anvers wisten hoe mijn kreten geklonken hadden toen ik ontvleugeld werd.

De ene persoon was degene met wie ik een hart, een ziel en een bed deelde.

Uitgesloten.

De andere was Raffyr.

Hoofdstuk 5

R AFFYR

‘Luitenant Raffyr!’

Raffyr grijnsde gretig toen Mico, een nieuwe rekrut wiens wenkbrauw tatoeages nog paarsblauw zagen van het bloed, hem aansprak met zijn titel.

Ja, luitenant. Tweedehoogste in rang.

Hij had zichzelf het afgelopen decennium met zijn eigen griffioenklauwen omhooggewerkt in de Tribal-rangen en was een van hen geworden – de Bèta van Rodrigo zelf. Max moest eens weten, rondvliegend als een opgeblonden strontvlieg in zijn witte hemd en witte broek.

Een schande voor zijn soort.

Een verrader van hun vriendschap.

Maar nu had Raffyr iets beters dan vriendschap. Respéct. Zoals van jonkies die hem luitenant noemden en zijn schoenen poetsten met hun spuug.

‘Wat is er, Mico?’

Raffyr zat op de metershoge stelling naast het Tribalhoofdkwartier aan de Zuiderdokken en vloog hem niet tegemoet. *Laat hem maar naar mij toe komen*, dacht Raffyr. De nieuwe rekrut deed dat en overhandigde een brief.

‘Wat is dit? Speel je tegenwoordig voor helverdomde postduif?’

‘Ik was bij de Kraaiendokter.’

Aha, Vèrène.

Als jonge vrouw had Vé Raffyr keer op keer afgewezen, maar nu

was dat mens een verrimpelde pruim. Wat had hij ooit in dat wicht gezien? Maar tja, hij was ook boezemvriendjes met Max de Engelenhoerenloper geweest, dus hij had wel meer twijfelachtige keuzes gemaakt in die periode.

Voor Rodrigo, de Tribal-Alpha, in zijn leven kwam en alles veranderde.

‘Nou, maak je punt, Mico. Ik heb niet de hele nacht.’

Dat trucje had hij van Rodrigo geleerd: altijd doen alsof je geen tijd hebt voor je ondergeschikten.

‘Ik was er voor mijn vleugelinstallatie, ziet u.’

Trots toonde Mico de vlijmscherpe elfenvleugels die fonkelden achter zijn smalle schouders. Precies dezelfde als die van Raffyr, maar dan iets groener, terwijl die van hemzelf meer naar rood-paars neigden.

Niet roze.

‘En...’

‘Ze vroeg of ik jou kende.’

Oké, dat trok zijn aandacht voldoende om te vergeven dat het jonkie zijn overste had onderbroken.

‘Waarom? Is ze eenzaam, dat oude kring?’

Mico wist niet goed of hij moest lachen of niet. Raffyr zuchtte overdreven gefrustreerd – zo dachten je ondergeschikten altijd dat je op het punt stond hun wervelkolom als gitaarsnaar te gebruiken.

‘Deze brief is voor Maximus Sterling. Ze zei dat het heel belangrijk was dat hij die ontving, maar ze had geen manier om rechtstreeks contact met hem op te nemen. Ze zocht naar iemand die hem kent.’

Raffyr keek naar het papier in zijn handen, dat plotseling zeer waardevol was geworden. Hij vouwde het open en las.

Oh, dit was uitstekend! Hij kon niet wachten om de inhoud van deze brief aan Rodrigo te laten zien. Een waarschuwing van Vèrène, de Kraaiendokter, voor Max de verrader en zijn Engelenteef.

Een waarschuwing die hij nooit zou ontvangen.

Hoofdstuk 6

MAX

Ik wachtte niet tot Flora-Lissa klaar was met opmeten en bewonderen. Het woord “afgezant” had me tunnelvisie gegeven.

Als een zilvergeveleugelde tornado verliet ik de kazerne, op zoek naar Joachim-Jeremiah. Ik hoefde niet lang te zoeken, want hij vloog me net tegemoet.

‘Dus je hebt het gehoord,’ zei hij.

We luchttrappelden tegenover elkaar als water en vuur. Het conflict zinderde tussen ons in als stoom. En hoewel J.J. mijn overste was, waren het mijn ogen die hem bevalen om te landen aan de zijkant van de Korf, zodat we hier als mannen over konden praten met beide voeten op de grond.

Als twee N.E.W.-patrouilleurs. Als helverdomde afgezant en patrouilleleider.

‘Praat, J.J.’

‘Het was vanzelfsprekend niet mijn bedoeling dat het je op deze manier ter ore zou komen.’

Ik briepte bijna om zijn omslachtige, plechtige woordenschat. Toch slaagde ik erin mezelf onder controle te houden. Al zou ik het antwoord uit hem moeten staren tot eb vloed werd, ik weigerde mijn maantemperament de bovenhand te geven.

‘Volg me naar mijn kantoor, Max, alsjeblieft.’

We vlogen voorbij de kluisjes van de Nachtelijke EngelenWacht, voorbij de wapenkamer en de trainingsruimte. Het laatste stuk wandelden we.

J.J. was best een grote kerel, met brede schouders en een kaarsrechte houding – een beetje alsof iemand een bezemsteel in zijn achterste gestoken had toen hij jong was en zijn lichaam op die manier gegroeid was.

Maar hij intimideerde me niet.

Ik trok de deur van zijn kantoor met een iets te harde klap achter me dicht. Plannen die achter mijn rug gemaakt werden stonden absoluut op het lijstje van provocaties die mijn sluimerende Kraaienkant konden laten ontwaken. Toch nam J.J. de tijd om rustig te gaan zitten en een rapport dat iemand op zijn bureau had achtergelaten evenwijdig te leggen aan zijn innerlijke bezemsteel; de neuroot.

Mijn geduld rafelde razendsnel af aan de randjes. ‘Afgesant?!’ Ik steunde met mijn handen op het koude marmer en mijn vleugels klaptten als vanzelf een beetje uit zodat ik er indrukwekkender uitzag.

J.J. boog op zijn beurt iets voorover op zijn bureau, evenmin geïntimideerd door mij nu we elkaar al zo lang kenden. Zijn vingers lagen samengevouwen voor hem als voor een gebed en zijn voorarmen rustten op het marmeren blad.

‘Het was het idee van de R7,’ zei hij rustig.

Aha, dus de Engelenraad had dit beslist. Was dat goed nieuws of slecht nieuws?

‘Dat hadden ze me dan gerust even persoonlijk mogen laten weten. Ik moest het horen van de naaister. Ze wilde me een cape geven, J.J. Een c-a-p-e. Dus je kan me maar beter nu meteen laten weten waar dit over gaat, anders kom ik vannacht terug om elk item op je bureau drie centimeter naar rechts te verplaatsen.’

Dat deed hem een beetje ongerust fronsen. Ha.

‘Ten eerste, je weet dat de Raad bij voorkeur zo min mogelijk met jou in contact komt.’

‘Insgelijks,’ bromde ik.

‘Ten tweede hebben de verdwijning van Magda-Lena en de vleugelaanval op Zachariah-James alles in een stroomversnelling gebracht die we nooit verwacht hadden.’

Hij keek met helderblauwe ogen omhoog naar me en eindelijk kreeg ik de informatie waarvoor ik hiernaartoe was gekomen. ‘We

willen dat je diplomatische toenadering tot de Tribalkraaien zoekt. De machtsverhoudingen zijn aan het verschuiven. Er zijn meer Kraaien en Tribalkraaien dan we ons herinneren, en als ze het wederom op engelenvleugels gemunt hebben, zoals twee eeuwen geleden...'

Ik wist het nog goed: tweehonderd jaar geleden waren engelenvleugels helemaal hip geweest, waardoor grote aantallen Beschermengelen gegrond waren in de Korf terwijl de benedenwereld tot chaos verviel.

Pas toen elfenvleugels in de mode kwamen, herstelde de natuurlijke balans in Nieuw-Anvers zich. Met de Kraaien nu al in de meerderheid, echter, zou de benedenwereldse wanorde duizend keer zo groot zijn.

'Oké, ik doe het,' besloot ik. 'Maar geen cape.'

'Geen cape,' stemde hij in.

Joachim-Jeremiah stond abrupt op en even dacht ik dat hij me gewoon de hand zou schudden om de afspraak te bezegelen, maar een frons op zijn gezicht sprak dat tegen.

'Wat is er?' vroeg ik.

Ik zag aan hem dat hij zich concentreerde op een gesprek via zijn aureool.

'Lucy. Ze heeft iets ontdekt. Ze komt hiernaartoe.'

Hoofdstuk 7

ANNA-LUCIA

‘Raffyr! Het is Raffyr!’

Ik stormde J.J.’s patrouillekantoor binnen, mijn vleugels inklappend om door de deur te passen.

Max stond meteen in een soort van aanvalspositie. ‘Wat heeft die vuile hond nu weer uitgevreten?’

Zijn zilveren vleugels klapten een stukje uit, glimmend als messen achter zijn rug – behoorlijk symbolisch, als je bedacht dat dat precies was hoe hun vriendschap geëindigd was. De vriendschap tussen die twee was allang verleden tijd, maar als de persoon die hij ooit zijn beste vriend genoemd had hierachter zat...

‘Wat heb je ontdekt, Anna-Lucia?’ eiste J.J. meteen.

Voor hem was dit geen oude bloedvete, maar een tactische kwestie van overleven. Overleven voor alle Engelen, en daarom ook voor alle benedenbewoners, wat zo mogelijk nog belangrijker was.

‘Zach. Hij herinnerde zich iets. Dat de Kraai tegen hem zei dat hij hoopte dat hij niet zo hard zou schreeuwen als de vorige Engel.’

Ik maakte oogcontact met Max – een lint van gedeelde angst vlocht zich tussen ons.

‘Als hij mij bedoelt, kan het maar één iemand zijn.’

Raffyr.

Max knikte kort, maar ik zag de spiertjes in zijn harige kaken zich aanspannen.

‘We moeten hem stoppen, Max,’ pleitte ik. ‘Als hij dit uit wraak doet omdat hij jou aan mij verloren is... Met Rodrigo en de Tribal-

kraaien achter zich is hij tot alles in staat.’

J.J. onderbrak onze woordeloze uitwisseling met één naam die alles veranderde. ‘Magda-Lena.’

We draaiden onze gelinkte blikken tegelijkertijd naar hem toe.

J.J. was er in een paar seconden tien jaar ouder uit gaan zien. Zijn altijd zo trotse schouders zakten alsof hij het gewicht van de hele wereld droeg. Eén lok van zijn perfect in twee verdeelde haarlijn viel uit het gareel, over zijn voorhoofd.

‘Hij kan net zo goed Magda-Lena bedoelen, Anna-Lucia.’

Oh. Natuurlijk.

Dat het een ongeluk geweest was waarbij ze wellicht de Ware Dood tegemoet gevallen was, had ik nooit geloofd. Maar nu concreet weten dat er kwade opzet in het spel was wat haar verdwijning betrof...

Ik sloeg mijn vleugels een beetje dichter om me heen totdat ik niets dan grijs uit mijn ooghoeken zag.

Een warme hand om mijn bovenarm brak me los uit mijn gestaar. ‘Lucy... maar als het evengoed over Magda-Lena kan gaan...’

‘Dan was het niet noodzakelijk Raffyr die Zach beroofde,’ vulde ik zijn gedachtegang aan.

J.J. keek heen en weer tussen ons, zijn strategische radertjes draaiend achter helderblauwe ogen die opeens een stuk stormachtiger leken.

‘Max, ik denk dat je eerste missie als afgezant duidelijk is.’

Max knikte, maar ik stond er verloren bij. ‘Afgezant?’

‘De Raad van Zeven heeft Max verzocht diplomatisch op te treden in een bemiddelingspoging tussen de Engelen en de Tribalkraaien zodat we hier een eind aan kunnen proberen te maken. Niemand ter wereld is daar beter voor gekwalificeerd – hij geniet ons opperste vertrouwen.’

Max snoof en kruiste zijn armen voor zijn borst, maar sprak J.J. niet tegen.

Huh, dat zie je ook niet elke dag.

‘Ja, dat is een goed idee. Maar dan ga ik ook mee.’

De mannen staarden me aan als een tweeëige tweeling van schaduw en licht, gedeelde expressies van protest op hun gezicht. Alleen